

[Anker Lau.]

offentligheden, at jeg også vil nævne det her. Det er den lange række varer, der indgår i byggeriet, og som helt eller delvis holdes ude, til trods for at netop byggeriets forhold — dets leverandører, aftaler og monopoler — netop af det nuværende regeringsparti har været fremdraget som uheldige. I den nuværende situation kan jeg nævne, at det er tilladt at importere hvide fliser, men ikke farvede. Jeg ved ikke, om der kan være valuta i dette, men jeg tvivler derom.

Jeg minder om den blomstrende lovsang, som den højtærede handelsminister sang til konkurrencens pris, da vi behandlede monopolloven. Hvad nu? Ville der ikke være grund til nu at hidføre en konkurrence, som man vel iøvrigt efter de udtalelser, der dengang faldt, må anse for ønskelig? Man kan ikke nægte, at der er baggrund for den opfattelse, at når det ærede regeringsparti øjner en mulighed for beskyttelse af visse interesser, går ethvert hensyn til forbrugerne fløjten. Jeg opfordrer derfor den højtærede handelsminister til klart og helst uden forbehold at erklære, at loven ikke kan bruges til beskyttelse, men at den kun er en valutalog med det ene formål at ordne landets betalingsforhold overfor udlandet.

Det andet forhold, vi har ønsket klarhed over, drejer sig om de beløb, som efterhånden er opsamlet ved salget af de såkaldte L-bevillinger i henhold til dollarpræmieringsordningen. Disse penge opsamledes som bekendt oprindeligt i de forskellige banker og pengeinstitutter, hvor bevillingerne sælges. Men da kreditstramningen satte ind, mente man, at bankernes likviditet formentlig ville blive for stor på grund af disse beløb. Man ville ikke risikere, at pengene låntes ud til erhvervslivet, og det besluttedes, at beløbene skulle overføres til nationalbanken; det står således for mig, at der dengang meddeltes, at de dér skulle ind sættes på en særlig konto til disposition for varedirektoratets udbetalinger til dollarpræmieringen.

Overfor udvalget er det imidlertid oplyst, at disse beløb, som den 3. november d. å. udgjorde ca. 197 mill. kr., er indsat på finansministeriets vel snart berygtede løbende konto, som efter de seneste meddelelser

— såvidt jeg forstår af pressen — nu er overtrukket med ca. 800 mill. kr. Hvis præmieringens små 200 mill. kr. havde stået på en anden konto til rådighed for eksportpræmieringen, således som beløbene, der stammer fra deponeringsordningen, gør det, skulle den højtærede finansminister i dag have redegjort for et overtræk på 1 milliard kr.

For at hindre de private banker i at udlåne pengene til erhvervene har regeringen altså foretrukket at bruge dem selv. Det er muligt, at det problem, der her foreligger, kun er — som nogle siger — et bogholderispørgsmål; jeg går ud fra, at hele dette spørgsmål ved en eller anden lejlighed må diskuteres til bunds, så man kan finde ud af, hvordan man i fremtiden skal behandle denne konto; men efter vor mening skal et bogholderi, ikke mindst statens og nationalbankens bogholderi, være vejledende og ikke vildledende, så at befolkningen kan være klar over vore fælles økonomiske problemer. Befolkningen må jo snart få det indtryk, at statskassen og nationalbankens kasse er omtrent sammenfaldende begreber, og at det er temmelig ligegyldigt, hvor mange penge der hentes i nationalbanken. Vi mener ganske enkelt, at penge, der ikke er statens, men som indbetales til ganske bestemte kortfristede formål i henhold til denne bemyndigelseslov — det være sig deponeringspenge eller dollarpræmieringspenge — må stå på en særlig konto, til rådighed for formålene, og bør indgå under nationalbankens administration på sædvanlig måde. Jeg opfordrer derfor også på dette område den højtærede minister til at imødekomme vore ønsker.

Det tredje og sidste område, jeg skal nævne, er det vigtigste under hensyn til den økonomiske situation. Det er vort ønske om, at liberaliseringen af importen nu fortsættes op til 90 pct. eller — som jeg sagde ved første behandling — for min skyld gerne endnu højere. Vi beklager, at ministeriet har afvist dette i Paris eller dog har stillet sådanne betingelser derfor, som det vil være urealistisk at vente opfyldt hurtigt. Men fejl er jo til for at rettes, og vi opfordrer derfor den høje regering til at ændre sin politik på dette område.

Flere af de højtærede ministre — jeg tror med den højtærede statsminister i